

Κεφάλαιο 1

Στο οποίο ο ήρωάς μας ερωτεύεται

Δύο μήνες νωρίτερα

Σε αντίθεση με τους περισσότερους γνωστούς του άντρες, ο Γκρέγκορι Μπρίτζερτον πίστευε στον αληθινό έρωτα. Θα ήταν ανόητος αν δεν πίστευε σε αυτόν.

Σκεφτείτε τα εξής:

Ο μεγαλύτερος αδελφός του, ο Άντονι...

Η μεγαλύτερη αδελφή του, η Δάφνη...

Οι άλλοι αδελφοί του, ο Μπένεντικτ και ο Κόλιν, αλλά και οι αδελφές του, η Ελοϊζ, η Φραντσέσκα και η εκνευριστική αλλά αληθινή Υακίνθη, όλοι τους –όλοι τους– ήταν αρκετά ευτυχισμένοι με το ξεμυάλισμά τους με τους συζύγους τους.

Για τους περισσότερους άντρες, μια τέτοια κατάσταση δεν θα έβγαζε και τόση χολή, αλλά για τον Γκρέγκορι που είχε γεννηθεί με μια ασυνήθιστα χαρωπή, αν όχι ενίοτε ενοχλητική –σε σχέση με τη μικρότερη αδελφή του– διάθεση, απλώς σήμαινε ότι δεν είχε άλλη επιλογή παρά να πιστέψει το προφανές:

Ο έρωτας υπήρχε.

Δεν ήταν ένα τρυφερό αποκύημα της φαντασίας, που επινοήθηκε για να μην πεθάνουν της πείνας οι ποιητές. Μπορεί να μην ήταν κάτι που μπορούσες να δεις ή να μυρίσεις ή να αγγίξεις, αλλά ήταν εκεί έξω και ήταν θέμα χρόνου να βρει κι εκείνος τη γυναίκα

των ονείρων του και να νοικοκυρευτεί για να καρποφορήσει, να πολλαπλασιαστεί και να ασχοληθεί με κοπιαστικά χόμπι όπως το παπιά μαςέ και η συλλογή από τρίφτες μοσχοκάρυδου.

Παρ' όλα αυτά, αν κάποιος ήθελε να τοποθετηθεί με περισσότερη ακρίβεια επί του θέματος, κι αυτό έμοιαζε μάλλον δύσκολο για ένα τόσο αφηρημένο θέμα, τα όνειρά του δεν συμπεριλάμβαναν κάποια γυναίκα. Δηλαδή, καμία γυναίκα με συγκεκριμένα και αναγνωρίσιμα χαρακτηριστικά. Δεν ήξερε τίποτα για τη δική του γυναίκα, για κείνη που υποτίθεται ότι θα άλλαζε τελείως τη ζωή του και θα τον μεταμόρφωνε σε έναν χαρωπό στυλοβάτη ανίας και ευπρέπειας. Δεν ήξερε αν θα είναι κοντή ή ψηλή, μελαχρινή ή ξανθιά. Ήθελε να πιστεύει ότι θα είναι έξυπνη και με λεπτή αίσθηση του χιούμορ, αλλά, πέρα από αυτά, από πού κι ως πού να ξέρει; Θα μπορούσε να είναι ντροπαλή ή εξωστρεφής, κατακόκκινη από τις ατέλειωτες βόλτες της στον ήλιο.

Δεν ήξερε. Όταν σκεφτόταν αυτή τη γυναίκα, αυτή την απίθανη, υπέροχη και προς το παρόν ανύπαρκτη γυναίκα, το μόνο που ήξερε ήταν πως όταν την έβρισκε...

...Θα το καταλάβαινε.

Δεν ήξερε πώς θα το καταλάβαινε· απλώς ήξερε ότι θα συνέβαινε. Κάτι στιγμιαίο, κάτι συνταρακτικό που θα άλλαζε τη ζωή του... δηλαδή, στ' αλήθεια. Δεν θα ερχόταν στη ζωή του ψιθυριστά. Θα ερχόταν με πληρότητα και ορμή, σαν την παροιμιώδη κεραμίδα. Το μόνο ερώτημα ήταν το πότε.

Και στο μεταξύ, δεν είχε λόγο να μην το διασκεδάξει όσο περίμενε την άφιξή της. Άλλωστε, δεν ήταν απαραίτητο να συμπεριφέρεται σαν καλόγερος περιμένοντας τον αληθινό έρωτά του.

Ο Γκρέγκορι ήταν, κατά γενική ομολογία, ένας αρκετά τυπικός Λονδρέζος, με ένα άνετο –αν και οπωσδήποτε όχι εξωφρενικό– εισόδημα, πολλούς φίλους και αρκετά έξυπνος για να ξέρει πότε

πρέπει να αποχωρήσει από ένα τραπέζι στοιχημάτων. Θεωρούνταν αρκετά αξιοπρεπής υποψήφιος γαμπρός στο νυφοπάζαρο του Λονδίνου, αν και όχι από τους πρώτους –οι τέταρτοι γιοι ποτέ δεν τύγχαναν ιδιαίτερα μεγάλης προσοχής–, και ήταν πάντα περιζήτητος όποτε οι μανούλες της αριστοκρατίας χρειάζονταν έναν κατάλληλο άντρα για να συμπληρώσουν ζυγό αριθμό στις βραδινές γιορτές.

Κι αυτό όντως αύξανε λίγο περισσότερο το προαναφερθέν εισόδημά του – ήταν πάντα ένα προνόμιο.

Ίσως όφειλε να έχει μεγαλύτερους στόχους στη ζωή του. Κάποιο σκοπό ή ακόμα κι ένα σπουδαιότερο καθήκον να εκπληρώσει στη ζωή του. Αλλά αυτό μπορούσε να περιμένει, σωστά; Σύντομα, ήταν σίγουρος, όλα θα ξεκαθάριζαν. Θα ήξερε τι ακριβώς θα ήθελε να κάνει και με ποιον θα ήθελε να το κάνει και στο μεταξύ...

Δεν θα περνούσε καλά. Τουλάχιστον όχι *αυτή* τη στιγμή.

Ας γίνουμε πιο σαφείς.

Ο Γκρέγκορι τη συγκεκριμένη στιγμή καθόταν σε μια δερμάτινη πολυθρόνα, αρκετά άνετη, όχι πως αυτό είχε ιδιαίτερη σημασία, εκτός από το ότι η έλλειψη άνεσης δεν ευνοούσε την ονειροπόληση κι αυτό με τη σειρά του τον ευνοούσε να μην ακούει τον αδελφό του, που, σημειωτέον, στεκόταν σχεδόν ενάμισι μέτρο μακριά του, μурμουρίζοντας για άσχετα θέματα, χρησιμοποιώντας σχεδόν πάντα κάποια παραλλαγή των λέξεων *καθήκον* και *υπευθυνότητα*.

Ο Γκρέγκορι δεν έδινε ιδιαίτερη προσοχή. Σπάνια έδινε προσοχή.

Δηλαδή, κάθε τόσο έδινε, αλλά...

«Γκρέγκορι; Γκρέγκορι!»

Σήκωσε τα μάτια βλεφαρίζοντας. Τα χέρια του Άντονι ήταν σταυρωμένα στο στήθος κι αυτό δεν ήταν ποτέ καλό σημάδι. Ο

Άντονι ήταν ο υποκόμης Μπρίτζερτον εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια. Και όλο αυτό το διάστημα –ο Γκρέγκορι ήταν ο πρώτος που επέμενε σε αυτό– είχε αποδειχτεί ο αξιότερος από όλους τους αδελφούς του και ήταν ένας καλός φρεουδάρχης.

«Ζητώ χίλια συγγνώμη που εισβάλλω στις σκέψεις σου, όποιες κι αν είναι αυτές», είπε ο Άντονι στεγνά, «αλλά μήπως –λέω μήπως– άκουσες καμία λέξη από όσες είπα;»

«Φιλοπονία», παπαγάλισε ο Γκρέγκορι, γνέφοντας με έναν τρόπο που θεωρούσε αρκετά σοβαρό. «Σκοπός».

«Πράγματι», απάντησε ο Άντονι και ο Γκρέγκορι έδωσε συγχαρητήρια στον εαυτό του για κάτι που ήταν σαφώς μια εμπνευσμένη παράσταση. «Είναι πλέον καιρός να αναζητήσεις επιτέλους έναν σκοπό στη ζωή σου».

«Φυσικά», μουρμούρισε ο Γκρέγκορι, κυρίως επειδή είχε χάσει το βραδινό και πεινούσε και είχε μάθει ότι η κουνιάδα του σέρβιρε δροσιστικά αναψυκτικά στον κήπο. Άλλωστε, δεν είχε ποτέ νόημα να φέρνει κανείς αντιρρήσεις στον Άντονι. Ποτέ.

«Πρέπει να κάνεις μια αλλαγή. Να επιλέξεις μια νέα πορεία».

«Όντως». Ίσως να σέρβιραν και σάντουιτς. Θα έτρωγε επιτόπου καμιά σαρανταριά από κείνα τα γελοία τα μικρούτσικα χωρίς κόρα.

«Γκρέγκορι».

Η φωνή του Άντονι διατηρούσε εκείνο τον τόνο που, αν και ήταν αδύνατον να τον περιγράψει, ήταν αρκετά εύκολο να τον αναγνωρίσει. Και ο Γκρέγκορι ήξερε ότι είχε έρθει η ώρα να προσέξει τι του έλεγε.

«Σωστά», είπε, γιατί, ειλικρινά, ήταν απίστευτο το πόσο καλά δυο συλλαβές μπορούσαν να καθυστερήσουν μια σωστή πρόταση. «Υποθέτω ότι θα γίνω κληρικός».

Αυτό έκανε τον Άντονι να παγώσει. Πάγωσε, μαρμάρωσε. Ο

Γκρέγκορι έκανε μια παύση για να απολαύσει τη στιγμή. Κρίμα που έπρεπε να γίνει ιερωμένος για να το πετύχει.

«Πώς είπες;» μουρμούρισε επιτέλους ο Άντονι.

«Δεν θα έλεγα ότι έχω και πολλές επιλογές», είπε ο Γκρέγκορι. Και καθώς ηχούσαν οι λέξεις, συνειδητοποίησε ότι ήταν η πρώτη φορά που τις είχε αρθρώσει. Κατά κάποιο τρόπο αυτό τις έκανε πιο αληθινές, πιο μόνιμες. «Ή στρατός ή κλήρος», συνέχισε, «και, πρέπει να το ομολογήσω, είμαι φριχτός στη σκοποβολή».

Ο Άντονι δεν μίλησε. Όλοι τους ήξεραν ότι αυτό ήταν αλήθεια.

Μετά από μια στιγμή αλλόκοτης σιωπής, ο Άντονι μουρμούρισε: «Υπάρχουν και τα ξίφη».

«Ναι, αλλά με την τύχη που έχω θα με στείλουν στο Σουδάν». Ο Γκρέγκορι έφριξε. «Όχι πως είμαι μίζερος, αλλά ναι, σκέφτομαι τη ζέστη. Εσύ θα πήγαινες;»

Ο Άντονι έσπευσε να προβάλει την αντίρρησή του. «Όχι, φυσικά όχι».

«Και», πρόσθεσε ο Γκρέγκορι, που άρχισε να το διασκεδάζει, «είναι και η μητέρα».

Ακολούθησε μια παύση. Έπειτα: «Σχετίζεται με το Σουδάν... με ποιο τρόπο;»

«Δεν θα της πολυάρεσε να πάω και, αν φύγω, ξέρεις, θα πρέπει εσύ να της κρατάς το χέρι κάθε φορά που θα ανησυχεί ή που θα έχει κάποιο φριχτό εφιάλτη σχετικά με...»

«Εντάξει, με έπεισες», τον διέκοψε ο Άντονι.

Ο Γκρέγκορι επέτρεψε στον εαυτό του να χαμογελάσει μέσα του. Στ' αλήθεια, δεν ήταν δίκαιο για τη μητέρα του που, αυτό όφειλε να το διευκρινίσει, δεν είχε ποτέ απαιτήσει να προδικάσει το μέλλον με κάτι τόσο ασαφές όσο ένα όνειρο. Αλλά όντως θα μισούσε την ιδέα του να πάει στο Σουδάν και όντως ο Άντονι θα αναγκαζόταν να την ακούει να ανησυχεί για το γεγονός.

Και καθώς ο Γκρέγκορι δεν ήθελε και ιδιαίτερα να εγκαταλείψει τις ομιχλώδεις ακτές της Αγγλίας, το θέμα αποσιωπήθηκε, όπως και να 'χε.

«Μάλιστα», είπε ο Άντονι. «Μάλιστα. Τότε χαίρομαι που επιτέλους μπορούμε να κάνουμε αυτή τη συζήτηση».

Ο Γκρέγκορι κοίταξε το ρολόι του τοίχου.

Ο Άντονι καθάρισε τον λαιμό του, η φωνή του έκρυβε μια ανυπομονησία. «Και που επιτέλους αρχίζεις να σκέφτεσαι το μέλλον σου».

Ο Γκρέγκορι ένιωσε το σαγόνι του να σφίγγεται. «Μα είμαι μόλις είκοσι έξι», του θύμιζε. «Σίγουρα πολύ νέος για να επαναλαμβάνεις τόσες πολλές φορές τη λέξη “επιτέλους”».

Ο Άντονι σήκωσε απλώς το ένα του φρύδι. «Να επικοινωνήσω με τον αρχιεπίσκοπο; Να κοιτάξω να σου βρω μια ενορία;»

Το στήθος του Γκρέγκορι σφίχτηκε σε έναν αναπάντεχο σπασμό βήχα. «Ε όχι», είπε, όταν κατάφερε να μιλήσει. «Όχι ακόμα, τουλάχιστον».

Η μια άκρη των χειλιών του Άντονι υψώθηκε. Αλλά όχι πολύ και όχι, οπωσδήποτε, σε χαμόγελο, με καμία έννοια. «Θα μπορούσες να παντρευτείς», του είπε σιγανά.

«Θα μπορούσα», συμφώνησε ο Γκρέγκορι. «Και θα το κάνω. Μάλιστα, αυτό σκοπεύω να κάνω».

«Αλήθεια;»

«Όταν βρω την κατάλληλη γυναίκα». Και τότε, καθώς τον κοίταζε με δυσπιστία ο Άντονι, ο Γκρέγκορι πρόσθεσε: «Σίγουρα εσύ περισσότερο από όλους θα πρότεινες μια ένωση από έρωτα και όχι από συμφέρον».

Ο Άντονι ήταν μάλλον φημισμένος για το ότι ήταν ξετρελαμένος με τη γυναίκα του, η οποία με τη σειρά της ήταν μάλλον ανεξήγητα ξετρελαμένη μαζί του. Ο Άντονι ήταν μάλλον φημισμένος

για την αφοσίωσή του στα επτά μικρότερα αδέρφια του κι έτσι ο Γκρέγκορι δεν θα έπρεπε να θεωρήσει τόσο απροσδόκητη τη συγκίνηση που άρχισε να αναβλύζει όταν του είπε τρυφερά: «Σου εύχομαι όλη την ευτυχία που απολαμβάνω στη ζωή μου».

Ένα πολύ δυνατό γουργούρισμα στο στομάχι του Γκρέγκορι τον έσωσε από την υποχρέωση να απαντήσει. Κοίταξε τον αδελφό του κάπως ντροπιασμένος. «Συγγνώμη. Δεν έχω φάει για βράδυ».

«Το ξέρω. Σε περιμέναμε νωρίτερα».

Ο Γκρέγκορι απέφυγε να κάνει έναν μορφασμό. Μόλις και μετά βίας.

«Η Κέιτ μπορώ να πω ότι στενοχωρήθηκε».

Αυτό ήταν ό,τι χειρότερο. Άλλο πράγμα να ήταν ο Άντονι απογοητευμένος και άλλο η γυναίκα του να υποφέρει κατά κάποιο τρόπο...

Τότε, λοιπόν, ο Γκρέγκορι *ήξερε* ότι είχε μπλέξει. «Έφυγα αργά από το Λονδίνο», ψέλλισε. Αυτή ήταν η αλήθεια, αλλά, παρ' όλα αυτά, δεν αποτελούσε δικαιολογία για κακή συμπεριφορά. Τον περίμεναν στο δείπνο της βραδινής γιορτής και δεν είχε πάει. Λίγο έλειψε να πει: «Θα βρω τρόπο να επανορθώσω για κείνη», αλλά την τελευταία στιγμή δάγκωσε τη γλώσσα του. Αυτό κατά κάποιο τρόπο θα έκανε τα πράγματα χειρότερα, σαν να προσπαθούσε να υποτιμήσει τη σοβαρότητα της αργοπορίας του, συμπεραίνοντας ότι θα ήταν δυνατόν να εξομαλύνει κάθε ατασθαλία του με ένα χαμόγελο και ένα επιτόλαιο σχόλιο. Κι αυτό μπορούσε να το κάνει συχνά, αλλά για κάποιο λόγο αυτή τη φορά...

Δεν ήθελε να το κάνει.

Έτσι, αντί γι' αυτό, είπε απλώς: «Λυπάμαι». Και μάλιστα το εννοούσε.

«Έχει βγει στον κήπο», είπε ο Άντονι απότομα. «Νομίζω ότι έχει σκοπό να χορέψει – στο αίθριο, το πιστεύεις;»

Ο Γκρέγκορι το πίστευε. Ήταν κάτι το χαρακτηριστικό για την κουνιάδα του. Δεν ήταν από κείνες που άφηναν να την προσπεράσει οποιαδήποτε ευτυχισμένη στιγμή και, με τόσο ασυνήθιστα καλό καιρό, γιατί να μη διοργανώσει έναν αυτοσχέδιο χορό έξω στη δροσούλα;

«Φρόντισε να χορέψεις με όποια θέλει εκείνη», είπε ο Άντονι. «Η Κέιτ δεν θα θέλει να νιώσουν αποκλεισμένες κάποιες κοπέλες».

«Φυσικά και όχι», μουρμούρισε ο Γκρέγκορι.

«Τα λέμε σε ένα τέταρτο», είπε ο Άντονι κι επέστρεψε στο γραφείο του, όπου τον περίμεναν μερικές στοίβες χαρτιά. «Πρέπει να τακτοποιήσω κάποια έγγραφα».

Ο Γκρέγκορι σηκώθηκε. «Θα το πω στην Κέιτ». Και τότε, με τη συνομιλία τους σαφώς λήξασα, βγήκε από το δωμάτιο και κατευθύνθηκε προς τον κήπο.

Είχε περάσει αρκετός καιρός από τότε που είχε μετακομίσει στο Όμπρεϊ Χολ, το πατρικό της οικογένειας των Μπρίτζερτον. Η οικογένεια συναντιόταν εδώ στο Κεντ τα Χριστούγεννα, φυσικά, αλλά στην πραγματικότητα δεν ήταν το σπίτι του Γκρέγκορι και ποτέ του δεν το ένιωθε έτσι. Μετά τον θάνατο του πατέρα του, η μητέρα του είχε κάνει μια αντισυμβατική επιλογή και απομάκρυνε την οικογένεια από τις ρίζες της, επιλέγοντας να περνά τον περισσότερο χρόνο της στο Λονδίνο. Δεν τους το είχε πει ποτέ, αλλά ο Γκρέγκορι υποπτευόταν ότι το χαριτωμένο παλιό σπίτι τους φιλοξενούσε υπερβολικά πολλές αναμνήσεις.

Κατά συνέπεια, ο Γκρέγκορι πάντα ένιωθε περισσότερο στο σπίτι του στην πόλη παρά στην εξοχή. Η Οικία Μπρίτζερτον, στο Λονδίνο, ήταν το σπίτι των παιδικών του χρόνων, όχι το Όμπρεϊ Χολ. Παρ' όλα αυτά, απολάμβανε τις επισκέψεις του εκεί και πάντα

του άρεσαν οι βουκολικές ασχολίες, όπως η ιππασία και η κολύμβηση, όταν η λίμνη ήταν αρκετά ζεστή για να την επιτρέπει, και, παραδόξως, του άρεσε η αλλαγή του ρυθμού. Του άρεσε η σιγαλιά και η καθαρότητα του αέρα μετά από τόσους μήνες στην πόλη.

Και του άρεσε επίσης το ότι μπορούσε να τα αφήσει όλα αυτά πίσω του όταν ο αέρας γινόταν *υπερβολικά* σιγανός και καθαρός.

Οι νυχτερινές εορταστικές εκδηλώσεις πραγματοποιούνταν στο γρασίδι στον νότιο χώρο ή τουλάχιστον έτσι του είχε πει ο μπάτλερ όταν έφτασε νωρίς το ίδιο πρωί. Του φάνηκε καλό σημείο για υπαίθρια εκδήλωση – επίπεδο έδαφος, θέα στη λίμνη κι ένα μεγάλο αίθριο με πολλά καθίσματα για τους λιγότερο δραστήριους επισκέπτες.

Καθώς πλησίαζε στο μακρόστενο σαλόνι που έβλεπε στον κήπο, άκουγε το χαμηλόφωνο μουρμουρητό από φωνές που βούιζαν μέσα από τις μπαλκονόπορτες. Δεν ήταν βέβαιος για τον αριθμό των καλεσμένων στην οικιακή γιορτή της κουνιάδας του – ίσως γύρω στους είκοσι, ώστε να μπορεί κανείς να δραπετεύσει για λίγη ηρεμία και ησυχία χωρίς να αφήσει πίσω του κενό στην ομήγυρη.

Καθώς ο Γκρέγκορι διέσχιζε το σαλόνι, πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας ως έναν βαθμό να μαντέψει τι είδους φαγητά είχε αποφασίσει να σερβίρει η Κέιτ. Δεν θα ήταν πολλά, φυσικά. Θα είχε ήδη μπουκώσει τους καλεσμένους της στο δείπνο.

Γλυκά, αποφάσισε ο Γκρέγκορι, μυρίζοντας μια πινελιά κανέλας μόλις έφτασε στην ανοιχτόχρωμη γκρίζα πέτρα του αίθριου. Έβγαλε μια εκπνοή απογοήτευσης. Πέθαινε της πείνας κι εκείνη τη στιγμή μια τεράστια πιατέλα με κρέας θα ήταν ο παράδεισος για κείνον.

Όμως είχε αργήσει και κανείς δεν έφταιγε γι' αυτό παρά μόνο ο ίδιος και ο Άντονι θα του έπαιρνε το κεφάλι αν δεν πήγαινε

αμέσως στη γιορτή, άρα έπρεπε να συμφιλωθεί με τα κέικ και τα μπισκότα.

Ένα ζεστό αεράκι χάιδεψε το δέρμα του καθώς βγήκε έξω. Έκανε απίστευτη ζέστη για Μάη μήνα. Όλοι γι' αυτό μιλούσαν. Ήταν εκείνος ο καιρός που σου ανέβαζε τη διάθεση – τόσο αφινιδιαστικά ευχάριστος που δεν μπορούσες παρά να χαμογελάσεις. Και όντως, οι καλεσμένοι τριγύρω του έδειχναν κεφάτοι. Το χαμηλόφωνο βουητό της κουβέντας τους κάθε τόσο διανθιζόταν από συχνούς βρυχηθμούς και τρίλιες γέλιου.

Ο Γκρέγκορι κοίταξε τριγύρω, αναζητώντας τόσο τα αναψυκτικά όσο και κάποιον γνωστό του, κατά προτίμηση την κουινιάδα του Κέιτ, την οποία όφειλε να χαιρετήσει πρώτη, όπως υπαγόρευαν οι καλοί τρόποι. Αλλά καθώς το βλέμμα του σάρωνε το γύρω σκηνικό, αντί για την Κέιτ είδε...

Εκείνη.

Εκείνη.

Και το κατάλαβε την ίδια στιγμή. Κατάλαβε ότι ήταν η εκλεκτή. Έμεινε να στέκει εκεί παγωμένος, καθηλωμένος. Ο αέρας δεν βγήκε απότομα από μέσα του. Αντίθετα, λες και δραπετεύε αργά, ώσπου δεν του απέμενε ούτε ανάσα, και στεκόταν εκεί κούφιος, ανυπομονώντας για περισσότερα.

Δεν έβλεπε το πρόσωπό της, ούτε καν το προφίλ της. Μόνο την πλάτη της, απλώς και μόνο την τέλεια καμπύλη του λαιμού της που του έκοβε την ανάσα και μια ξανθιά μπούκλα της να στροβιλίζεται πάνω στον ώμο της.

Και το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν: Είμαι κατεστραμμένος.

Για όλες τις άλλες γυναίκες του κόσμου ήταν κατεστραμμένος. Αυτή η ένταση, αυτή η φωτιά, αυτή η συναρπαστική αίσθηση του σωστού – δεν είχε νιώσει ποτέ του κάτι παρόμοιο.

Ίσως να ήταν ανοησία. Ίσως και τρέλα. Πιθανότατα και τα δύο. Αλλά περίμενε. Αυτή τη στιγμή, χρόνια τώρα, την περίμενε. Και ξαφνικά του έγινε σαφές – για ποιο λόγο δεν είχε καταταγεί στον στρατό ή δεν είχε χειροτονηθεί κληρικός ή δεν είχε αποδεχτεί μία από τις συχνές προσφορές του αδελφού του να διαχειριστεί ένα μικρότερο κτήμα ιδιοκτησίας των Μπρίτζερτον.

Περίμενε. Αυτό ήταν όλο. Να πάρει, δεν είχε καν συνειδητοποιήσει πόσο καιρό δεν έκανε τίποτε άλλο από το να περιμένει αυτή τη στιγμή.

Και να που ήρθε η στιγμή.

Και να που ήρθε εκείνη.

Και το ήξερε.

Το ήξερε.

Δέσχισε αργά το γρασίδι, ξεχνώντας το φαγητό και την Κέιτ. Κατάφερε να μουρμουρίσει τον χαιρετισμό του προς έναν ή δύο ανθρώπους καθώς τους προσπερνούσε, χωρίς να χάνει τον ρυθμό του βηματισμού του. Έπρεπε να φτάσει κοντά της. Έπρεπε να δει το πρόσωπό της, να ανασάνει το άρωμά της, να γνωρίσει τον ήχο της φωνής της.

Κι έφτασε τελικά, λίγα μόλις μέτρα μακριά της. Έμεινε με κομμένη την ανάσα, γεμάτος δέος, με μια αίσθηση εκπλήρωσης και μόνο που στεκόταν δίπλα στη δική της παρουσία.

Μιλούσε με μια άλλη κοπέλα, με χειρονομίες που ήταν αρκετές για να καταλάβει πως ήταν καλές φίλες. Στάθηκε εκεί για μια στιγμή και απλώς τις κοίταζε, ώσπου εκείνες γύρισαν αργά και αντιλήφθηκαν την παρουσία του.

Τους χαμογέλασε. Αμυδρά, ελάχιστα. Και είπε...

«Χαίρω πολύ».

Η Λουσίντα Αμπέρναθι, ευρύτερα γνωστή, δηλαδή, σε όλους ως Λούσι, συγκράτησε έναν βρυχηθμό καθώς στράφηκε προς τον

κύριο που την κρυφοκοίταζε, πιθανώς για να κάνει τα γλυκά μάτια στην Ερμιόνη, όπως άλλωστε έκαναν όλοι όσοι γνώριζαν την Ερμιόνη.

Ήταν εξαιρετικά ριψοκίνδυνο να έχεις φίλη την Ερμιόνη Γουάτσον. Έκανε συλλογή από ραγισμένες καρδιές όπως ο γέροντας εφημέριος στο Αβαείο έκανε συλλογή από πεταλούδες.

Με τη μόνη διαφορά, φυσικά, ότι η Ερμιόνη δεν τρυπούσε τη συλλογή της με άθλιες μικρές καρφίτσες. Η αλήθεια να λέγεται, η Ερμιόνη δεν ήθελε να κερδίσει τις καρδιές των κυρίων και σίγουρα δεν προσπάθησε ποτέ να ραγίσει κάποια από αυτές. Απλώς... συνέβαινε. Η Λούσι το είχε πια συνηθίσει. Η Ερμιόνη ήταν η Ερμιόνη, με ανοιχτά ξανθά μαλλιά στο χρώμα του βούτυρου, πρόσωπο στο σχήμα της καρδιάς και τεράστια, πλατιά μάτια με την πιο συναρπαστική απόχρωση του πράσινου.

Η Λούσι, από την άλλη, ήταν... Τέλος πάντων, δεν ήταν και η Ερμιόνη, σαφέστατα. Απλώς ήταν ο εαυτός της και, τις περισσότερες φορές, αυτό ήταν αρκετό.

Η Λούσι ήταν, σχεδόν με κάθε ορατό τρόπο, λίγο *λιγότερο* Ερμιόνη. Λίγο λιγότερο ξανθιά. Λίγο λιγότερο αδύνατη. Λίγο λιγότερο ψηλή. Τα μάτια της είχαν λίγο λιγότερο έντονο χρώμα – ουσιαστικά, προς το μπλε-γκρι, αρκετά γοητευτικά όταν συγκρίνονταν με τα μάτια οποιασδήποτε άλλης εκτός από της Ερμιόνης, αλλά αυτό δεν την ωφελούσε και σε τίποτα, γιατί δεν πήγαινε πουθενά χωρίς την Ερμιόνη.

Είχε καταλήξει σε αυτό το συνταρακτικό συμπέρασμα κάποια μέρα, την ώρα που δεν ήταν συγκεντρωμένη στα μαθήματά της στην Αγγλική Σύνθεση και Λογοτεχνία στη Σχολή για Εξαιρετικές Νεαρές Κυρίες της δεσποινίδας Μος, όπου φοιτούσαν εδώ και τρία χρόνια εκείνη και η Ερμιόνη.

Η Λούσι ήταν λίγο λιγότερη. Ή μάλλον, αν κάποιος ήθελε να το θέσει πιο ευγενικά, ήταν απλώς *σχεδόν*.

Ήταν, υπέθετε, αρκετά γοητευτική, με εκείνον τον υγιινό, παραδοσιακό, τρόπο των αγγλικών τριαντάφυλλων, αλλά οι άντρες σπανίως, ή μάλλον ποτέ, πάθαιναν πλάκα με την παρουσία της.

Αλλά η Ερμιόνη... τέλος πάντων, ήταν καλό που ήταν τόσο συμπαθητικός τύπος. Διαφορετικά, θα ήταν αβάσταχτο να είναι φίλη της.

Κι εκτός από αυτό, ήταν και το γεγονός ότι απλώς δεν ήξερε να χορεύει. Βαλς, καντρίλια, μινουέτο – ό,τι κι αν ήταν. Σε ό,τι είχε να κάνει με μουσική και κίνηση, η Ερμιόνη δεν τα κατάφερνε.

Κι αυτό ήταν *υπέροχο*.

Η Λούσι δεν θεωρούσε τον εαυτό της ιδιαίτερα ρηχό άτομο και θα επέμενε, αν τη ρωτούσε κανείς, ότι πρόθυμα θα έπεφτε στις ρόδες μιας άμαξας για την αγαπημένη της φίλη, αλλά υπήρχε ένα είδος ικανοποιητικής δικαιοσύνης στο γεγονός ότι η πιο όμορφη κοπέλα στην Αγγλία δεν σκάμπαζε από χορό, γιατί είχε πόδια κούτσουρα.

Που λέει ο λόγος, δηλαδή.

Και να τα μας πάλι. Όχι τα κούτσουρα, φυσικά, αλλά ένας άντρας. Και μάλιστα, γοητευτικός. Ψηλός, αν και όχι υπερβολικά, με καστανά μαλλιά κι ένα μάλλον ευχάριστο χαμόγελο. Και μια λάμψη στα μάτια του, που δεν μπορούσε να διακρίνει το χρώμα τους μέσα στο μισόφωτο του βραδινού ουρανού.

Για να μην πούμε ότι δεν μπορούσε καν να δει τα μάτια του, γιατί δεν κοίταζε εκείνη. Κοίταζε την Ερμιόνη, όπως έκαναν πάντα οι άντρες.

Η Λούσι χαμογέλασε ευγενικά, αν και δεν φανταζόταν ότι εκείνος το παρατήρησε, και τον περίμενε να υποκλιθεί και να συστηθεί.

Και τότε εκείνος έκανε το πιο εκπληκτικό πράγμα. Αφού αποκάλυψε το όνομά του –θα έπρεπε να το έχει μαντέψει ότι ήταν ένας Μπρίτζερτον από το παρουσιαστικό του–, έσκυψε και φίλησε πρώτα το δικό της χέρι.

Της Λούσι της κόπηκε η ανάσα.

Μετά, φυσικά, συνειδητοποίησε τι έκανε εκείνος.

Ω ναι, απλώς ήταν καλός. Πολύ καλός. Τίποτα, *τίποτα* δεν θα έκανε έναν άντρα πιο αγαπητό στην Ερμιόνη γρηγορότερα από ένα κομπλιμέντο στη Λούσι.

Τι κρίμα για κείνον που η καρδιά της Ερμιόνης ήταν ήδη δοσμένη σε άλλον.

Τέλος πάντων. Τουλάχιστον, θα ήταν διασκεδαστικό να δει πώς θα εξελισσόταν το πράγμα.

«Είμαι η δεσποινίς Ερμιόνη Γουάτσον», έλεγε η Ερμιόνη και η Λούσι συνειδητοποίησε ότι η τακτική του κυρίου Μπρίτζερτον ήταν διπλά ευφυής. Φιλώντας δεύτερο το χέρι της Ερμιόνης, θα μπορούσε να παραμείνει κοντά του, και σ' εκείνη, χωρίς βιασύνη κι έπειτα εκείνη θα έπρεπε να αναλάβει να κάνει τις συστάσεις.

Η Λούσι σχεδόν εντυπωσιάστηκε. Αν μη τι άλλο, αυτό τον διέκρινε ως λίγο πιο έξυπνο από τον μέσο όρο των κυρίων.

«Και από εδώ η καλύτερή μου φίλη», συνέχισε η Ερμιόνη, «λαίδη Λουσίνα Αμπέρναθι».

Το είπε όπως το έλεγε πάντα, με αγάπη και αφοσίωση και ίσως με μια νύξη απελπισίας, σαν να έλεγε: *Μα προς Θεού, ρίξτε μια ματιά και σ' εκείνη.*

Αλλά φυσικά κανείς δεν το έκανε αυτό ποτέ. Μόνο όταν αναζητούσαν συμβουλές σε ό,τι αφορούσε την Ερμιόνη, την καρδιά της και την κατάκτησή της. Όταν συνέβαινε αυτό, η Λούσι ήταν πάντα περιζήτητη.

Ο κύριος Μπρίτζερτον –ο κύριος Γκρέγκορι Μπρίτζερτον,

διόρθωσε μέσα της η Λούσι, γιατί, απ' ό,τι γνώριζε, υπήρχαν τρεις κύριοι Μπρίτζερτον συνολικά, χωρίς να υπολογίσουμε τον υποκόμη φυσικά— γύρισε και την αιφνιδίασε με ένα νικηφόρο χαμόγελο κι ένα ζεστό βλέμμα. «Πώς είστε, λαίδη Λουσίντα;» μουρμούρισε.

«Πολύ καλά, ευχαριστώ», κι έπειτα ήταν να σκάσει, γιατί τραύλισε πριν το Π πολύ, αλλά, δόξα τω Θεώ, οι άντρες ποτέ δεν κοίταζαν εκείνη όταν το βλέμμα τους έπεφτε στην Ερμιόνη, ποτέ.

Θα μπορούσε άραγε να ενδιαφέρεται για *κείνη*;

Όχι, αδύνατον. Κανείς δεν ενδιαφερόταν ποτέ.

Και στ' αλήθεια, είχε σημασία; Φυσικά θα ήταν γοητευτικό αν ένας άντρας ερωτευόταν τρελά και παθιασμένα εκείνη, έτσι, χάριν αλλαγής. Αλήθεια, δεν θα την *πείραζε* να της δώσουν σημασία. Αλλά η αλήθεια ήταν ότι η Λούσι ήταν λογοδοσμένη με τον λόρδο Χέιζελμπι εδώ και πάρα πολλά χρόνια και συνεπώς δεν είχε νόημα να έχει έναν συνεπαρμένο θαυμαστή. Δεν θα οδηγούσε σε τίποτα το χρήσιμο κάτι τέτοιο.

Κι άλλωστε, σίγουρα δεν έφταιγε η Ερμιόνη που είχε γεννηθεί με αγγελικό πρόσωπο.

Έτσι η Ερμιόνη ήταν η σειρήνα και η Λούσι ήταν η έμπιστη φίλη και όλα ήταν σωστά και δίκαια στον κόσμο. Ή, αν όχι σωστά και δίκαια, τουλάχιστον αρκετά προβλέψιμα.

«Είστε ένας από τους οικοδεσπότες, λοιπόν;» ρώτησε επιτέλους η Λούσι, αφού κανείς δεν είχε πει το παραμικρό όταν είχαν ξεμπερδέψει με τα απαραίτητα «χάρηκα πολύ για τη γνωριμία».

«Φοβάμαι πως όχι», απάντησε ο κύριος Μπρίτζερτον. «Όσο κι αν θα ήθελα να πάρω τα εύσημα για τη γιορτή, η έδρα μου είναι το Λονδίνο».

«Είστε πολύ τυχερός που έχετε το Όμπρεϊ Χολ στην

οικογένειά σας», είπε ευγενικά η Ερμιόνη, «ακόμα κι αν είναι του αδελφού σας».

Και τότε η Λούσι το κατάλαβε. Ο κύριος Μπρίτζερτον λιμπιζόταν την Ερμιόνη. Δεν είχε σημασία που φίλησε πρώτα το δικό της χέρι ή που την κοίταζε όταν εκείνη μιλούσε, κάτι που οι περισσότεροι άντρες δεν έμπαιναν ποτέ στον κόπο να κάνουν. Και μόνο αν έβλεπε κανείς τον τρόπο που κοίταζε την Ερμιόνη όταν μίλησε, θα καταλάβαινε ότι κι αυτός ήταν ένας από το πλήθος.

Τα μάτια του είχαν εκείνο το κάπως λαμπερό βλέμμα. Τα χείλη του ήταν μισάνοιχτα. Και υπήρχε μια ένταση, σαν να ήθελε να πάρει την Ερμιόνη και να κατηφορίσει τον λόφο μαζί της, κι ας πάνε στα κομμάτια και τα πλήθη και η περιουσία.

Αυτό ερχόταν σε αντίθεση με τον τρόπο που κοίταζε εκείνη, που θα μπορούσε κανείς να τον περιγράψει ως ευγενική έλλειψη ενδιαφέροντος. Ή ίσως ήταν: *Γιατί μου στέκεσαι εμπόδιο και δεν μπορώ να πάρω την Ερμιόνη αγκαλιά και να κατηφορίσω τον λόφο μαζί της κι ας πάνε στα κομμάτια και τα πλήθη και η περιουσία;*

Δεν ήταν απογοητευτικό ακριβώς. Απλώς... όχι... μη απογοητευτικό.

Θα έπρεπε να υπάρχει λέξη για κάτι τέτοιο. Στ' αλήθεια, θα έπρεπε.

«Λούσι; Λούσι;»

Η Λούσι συνειδητοποίησε με μια δόση αμηχανίας ότι δεν ήταν συγκεντρωμένη στη συζήτηση. Η Ερμιόνη την κοιτούσε παράξενα, με το κεφάλι γερμένο στο πλάι μ' εκείνο τον τρόπο που οι άντρες πάντα έβρισκαν τόσο γοητευτικό. Η Λούσι το είχε δοκιμάσει κάποτε. Της είχε φέρει ζαλάδα.

«Ναι;» μουρμούρισε, γιατί μάλλον ήταν απαραίτητο να απαντήσει με κάποια λέξη.

«Ο κύριος Μπρίτζερτον μου ζήτησε να χορέψω μαζί του», είπε η Ερμιόνη, «αλλά του είπα ότι *δεν μπορώ*».

Η Ερμιόνη πάντα παρίστανε ότι είχε στραμπουλίξει τους αστραγάλους της ή ότι είχε ψύξη στο κεφάλι για να αποφύγει την πίστα του χορού. Κι αυτό ήταν πάντα μια χαρά, εκτός από το ότι φόρτωνε όλους τους θαυμαστές της στη Λούσι. Κι αυτό ήταν μια χαρά στην αρχή, αλλά είχε γίνει κάτι τόσο συνηθισμένο, ώστε η Λούσι υποψιαζόταν ότι οι κύριοι πλέον πίστευαν ότι κατευθύνονταν προς το μέρος της μόνο από οίκτο, κι αυτό θα μπορούσε να μην απέχει καθόλου από την αλήθεια.

Η Λούσι ήταν, αφού και η ίδια το έλεγε, αρκετά καλή στον χορό. Και άριστη στην κουβέντα.

«Με μεγάλη μου χαρά θα χόρευα με τη λαίδη Λουσίντα», είπε ο κύριος Μπρίτζερτον γιατί, ειλικρινά τώρα, τι άλλο μπορούσε να πει;

Κι έτσι η Λούσι χαμογέλασε, όχι απόλυτα εγκάρδια, αλλά σε κάθε περίπτωση χαμογέλασε και αφέθηκε να την οδηγήσει στο αίθριο.